

Thiên sứ vô ưu

(truyenngan.com.vn) Tham gia viết bài cho tập truyện: “Ai cũng có một chuyện tình để nhớ”

Ai cũng có mối tình đầu. Người ta bảo “Quả chanh non không chua thì chất – Mối tình đầu không nát cũng tan”. Mối tình đầu của tôi tan khi chúng tôi còn chưa định nghĩa được thế nào là chữ “Tình” nữa. Nói ra thì bảo dở hơi, nhưng tôi gọi những kỷ niệm xa xôi nhất còn đọng lại trong tâm trí của mình, về một con bé con 5 tuổi là “Mối tình đầu!”. Đừng vội cười, hãy nghe tôi kể đã!...

Tôi nhớ, lần đầu tiên gặp nó là vào một ngày mưa rất to. Tôi, thằng nhóc con khi ấy 4 tuổi rưỡi đang ngồi lơ thơ nặn sáp trước hiên nhà trẻ. Tôi thích cái mùi đặc trưng ở đó, đến bây giờ tôi vẫn chưa định nghĩa được nó là mùi gì, chỉ thỉnh thoảng bắt gặp được cái mùi đó phất phơ ngang qua, và tôi lại vu vơ nhớ về khoảnh khắc diệu kỳ đầu tiên mà tôi nhận thức được về cuộc sống và nhớ được về một quá khứ rất cũ, rất xa xăm.

Ấn tượng đầu tiên là con bé ấy cao, rất cao, cao vượt hơn những đứa bằng tuổi bọn tôi. Nó thu hút sự chú ý của tôi bằng việc cứ lằng xằng ngoài trời mưa không ngớt, tay cầm cái gì đó và cứ thế hát. Khoảng sân không rộng, đủ để tôi phóng tầm mắt và thu mọi cử động của nó vào mắt mình. Tôi lấy làm lạ, và sự tò mò của cái tuổi tí hìn lôi tôi đứng dậy, bước dần ra cửa. Nó chợt quay lại nhìn tôi, cười một cái thật tươi. Ấn tượng thứ hai là cái mồm nó rộng khủng khiếp, nhưng không hiểu sao tôi thấy nó cười đẹp. Tôi thích nụ cười của nó. Tiến lại gần hơn, ngồi xuống, tôi ngó nghê xem nó đang làm gì. Thì ra nó đang cầm cái vỏ nắp chai coca để múc nước mưa. Tôi thắc mắc, không biết nó chạy lằng xằng múc nước mưa thế này để làm gì nhỉ?

Và không đợi tôi phải tự hỏi lâu, nó trả lời cho tôi bằng cách đưa cái vỏ nắp chứa đầy nước lên và...đút vào mồm tôi.

Bất giác, tôi há mồm thật to, to hơn khi mẹ đút cháo. Ừc! Lần đầu tiên tôi được uống nước mưa bằng nắp, và tôi thấy nó không tệ chút nào. Con bé lại cười, nụ cười nham nhở (Sau này đọc nhiều, tôi thấy mình có thể so sánh nụ cười đó với nụ cười không thấy cờ Tổ Quốc của Thị Nở chẳng?). Ấn tượng

thứ ba, da nó trắng khủng khiếp. Tôi, thằng nhóc con ngây ngô chẳng biết gì, cứ thế ngồi ngắm nó. Hai đứa chẳng nói với nhau câu nào, tôi thì xoáy sâu vào nó như tìm điều gì kỳ bí lắm, còn nó thì không có việc gì khác ngoài đút nước mưa cho tôi. 2 nắp, 3 nắp...Giá như tôi ăn cháo mà tự giác như thế. Dần dần, tôi không đếm được mình đã uống bao nhiêu nước mưa nữa, chỉ biết, bụng tôi no căng, và mưa thì cũng dần dà tạnh.

Tối về, tôi đau bụng đi ngoài, hệ quả tất yếu! Mẹ tôi lo sốt vó, lo đến phát khóc thành tiếng. Tôi không còn chút ý niệm gì nhiều, chỉ nhớ, hình như hôm sau, mẹ đưa tôi đến nhà trẻ và nói chuyện gì đó lâu la với cô giáo. Còn tôi, lại lân la đi nhặt nắp coca cho con bé kia. Từ đó, tôi có sở thích sưu tập nắp coca (Sở thích này kéo dài tới hết 5 năm cấp 1). Nhưng con nhỏ đó thì không đút nước mưa cho tôi thêm lần nào nữa, mà chúng tôi cùng trải nghiệm những thử thách khó khăn hơn.

Lên lớp 1, tôi và nó học cùng lớp với nhau. Tôi vẫn chưa biết tên nó là gì, bởi chúng tôi chưa nói lời nào với nhau hết. Tôi là thằng ít nói từ bé, và tôi cũng không hiểu sao nó chẳng nói chuyện với tôi bao giờ, chỉ cười rất tươi khi thấy tôi, rồi kéo tay tôi đi nhặt nhanh những thứ có trời đất mới hiểu nó có ý nghĩa gì.

Có lần, lũ trẻ con nhìn thấy tôi và nó hay lảng vảng cạnh nhau. Chúng nó lôi 2 đứa tôi ra bắt làm “Cô dê chú dẫu”. Ừ thì cũng thích, nó hay mặc váy, tôi thì mặc bộ gile đỏ, quá hợp còn gì! Chúng nó kiệu 2 đứa tôi lên, đi rước dâu. Con bé không phản ứng gì, tôi thì có đôi chút khó chịu. Bất chợt nó nắm lấy tay tôi, cười. Tôi cũng cười theo, thấy lòng vui nhẹ bằng. Lũ bạn bắt hôn nhau. Trong đầu tôi rỗng tuếch, hôn thế nào? Con bé mắt long lanh nhìn tôi không chớp, tay nó lạnh toát. Tôi nhớ, có lần xem phim, tôi thấy cảnh người ta chu mỏ vào nhau, mẹ bảo như thế phải quay đi, người ta hôn nhau đấy. Tôi chuẩn bị chu mỏ, bất chợt, phát hiện ra con nhỏ đó không bình thường. Mặt nó đỏ gay, mồ hôi tôi tứa ra liên tục. Nó nhìn tôi bằng đôi mắt sợ sệt, nó sợ hãi điều gì?

Có tiếng đứa nào đó ngọng nghịu phát ra: “Ị đùn, cô giáo ơi đứa nào ị đùn!” Cả lũ chạy tán loạn, còn tôi và nó đứng lại. Mùi thối xộc lên sống mũi, tôi đưa tay lên bịt, nó đứng im, tôi lấy tay kia bịt mũi cho nó. Nó há mồm ra thở phì phò. Cô giáo bước tới, nét mặt nhăn nhúm lại có chút không vừa lòng. Cô hỏi bạn nào ị đùn, tôi đưa mắt nhìn quanh, mơ hồ hi vọng vào 1 cánh tay nào

đó rụt rè giơ lên.

Cuối cùng cũng có, nhưng là của con bé đó, nó không giơ lên mà chỉ sang tôi. Bất ngờ, tôi thả tay bịt mũi nó ra, lấy 2 tay cố giữ quần khi cô vạch ra khám nghiệm. Không có gì! Cô phán, rồi quay sang nó. Cô tiến lại gần, nhìn lướt qua rồi xách tay nó lôi đi. Nó khóc òa, nhìn tôi bằng ánh mắt van lơn cầu cạnh. “Vợ mày ị đùn!” Lũ xung quanh nhao nhao lên. Tôi xấu hổ, lầm lũi tiến về góc lớp, tự nhủ, sẽ không bao giờ chơi với nó nữa!

Chuyện tình ngọt ngào lãng mạn và “mùi” mẫn của tôi kết thúc như thế! Sau hôm đó, tôi không thèm để ý đến nó. Còn nó, vẫn luôn cười bất kể khi nào gặp tôi, nhưng dường như nó hiểu ánh mắt khó chịu của tôi nhìn nó, nó chỉ dám đứng nhìn từ xa, không bao giờ tiến sát lại gần. Chỉ có duy nhất một lần, hình như nó phát hiện ra điều gì đó, muốn chạy đến kéo tôi đi khám phá như mọi khi, nhưng tôi giơ nắm đấm lên khi vừa bắt gặp đôi mắt hấp háy và cái miệng chực cười của nó. Nụ cười tắt ngấm, nó quay đi...Tôi tự nhủ mình không bận tâm nó nữa. Nhưng có một điều lạ mà tôi biết và rất lấy làm thắc mắc, nó vẫn hay ị đùn, kể cả cho đến khi hết cấp 1 vẫn thế...

Mãi sau này, khi đủ trưởng thành để biết được sự thật, tôi mới ngẫm lại và chột hiểu ra tất cả. Con bé đó bị chậm phát triển, nó không thể nói năng rành rọt như người bình thường được, và đôi khi cũng không thể điều chỉnh được cơ thể mình, hay ị đùn là 1 ví dụ (và thẳng tay đút nước mưa cho tôi uống, là ví dụ khác chẳng?). Tôi hiểu vì sao nó luôn chỉ cười với tôi, vì sao nó không giống những đứa khác. Nhưng có một điều tôi không hiểu, đấy là vì sao tôi lại có cảm giác gần gũi thân thương với nó đến như vậy. Tôi nhớ mình đã coi nó là người bạn đầu tiên của mình, đã nhận ra bao điều kỳ lạ trong đôi mắt trong veo nó nhìn tôi, tôi đã lần đầu cảm nhận thấy sự bình yên trong nụ cười của nó...

Nó lên cấp 2 thì nghỉ học, sau đó thông tin về nó cũng bớt dần, tôi chỉ biết nó ở im trong nhà, rất ít ra ngoài đường. Bạn bè cũng chẳng đứa nào còn nhớ đến chuyện con nít mà trêu chọc tôi nữa, nhưng tôi vẫn đau đáu về nó, như thể có một sợi dây vô hình nào đó ràng buộc chúng tôi.

Một ngày, khi tôi học cấp 3, tôi ghé vào chợ mua ít đồ ăn sau khi tan trường. Và tôi đã vô tình được gặp lại nó. Tôi nhận ra ngay khi vừa nhìn thấy, nó không khác so với hồi nhỏ nhiều. Vẫn rất cao, da trắng và nụ cười không lẫn

vào đầu được. Tôi sững người một lát, ngắm nhìn nó đang hát vu vơ. Khung cảnh ngày xưa hiện về, và ngày tôi gặp lại nó, trời cũng mưa lất phất. Có điều, nó không cầm cái nắp chai coca đi hứng nước, mà đang đứng giữa chợ với chiếc ô xoay vòng. Chợt nó quay sang nhìn tôi, nở một nụ cười tươi híp mí. Tim tôi như rớt ra ngoài, không hiểu cảm giác gì đang trỗi dậy nữa..Tôi bất giác cười lại. Nó tiến lại gần tôi, lần này nó không sợ tôi nữa. Nó tiến lại thật sát, tôi ngại ngùng nhìn bao con mắt đang hướng về “con bé điên” đang lại gần tôi. Rồi nó mở mồm ra, cất gọi một tiếng. Tiếng gọi đầu tiên của nó dành cho tôi sau mười mấy năm trời: “Anh!” Tôi nuốt nước bọt khan, vụng về đáp lại: “Ừ...em...khỏe chứ?” Nó không trả lời, chỉ cười.

Tôi đọc được đầu đó trong đôi mắt kia, là sự vô tư trong trẻo, sự hồn nhiên, tất cả dường như không thay đổi gì so với những ngày xưa cũ. Tôi hiểu, cô bé của tôi vẫn như vậy, và mãi mãi luôn như vậy. Bất chợt, cô tôi xuất hiện (cô tôi bán hàng xén trong chợ) và lôi em ra, quát mắng âm ỉ. Tôi không hiểu gì, chỉ nghe loáng thoáng rằng cô đuổi em đi, rằng con bé điên cứ nhìn thấy con trai là sáp lại. Em lại lấm lét nhìn tôi, cái nhìn đầy ám ảnh, đôi tay huơ huơ trong vô vọng, như cái ngày tôi quyết định cự tuyệt em mãi mãi...Tôi muốn chạy theo, nhưng không hiểu sao bàn chân không nhấc lên được. Bóng em cứ thế khuất dần, xa dần giữa dòng người đông đúc. Còn tôi, cứ đứng đó, mang mãi những hồi ức đặc biệt về em – người đầu tiên khiến tim tôi rung động, theo cái cách không phải tình yêu, mà là tình người, một thứ tình cảm trong veo và vô ưu hơn bất kỳ điều gì quý giá khác.

Sau lần gặp nhau tình cờ đó, tôi không gặp lại em lần nào nữa, cũng không tìm hiểu về cuộc sống của em. Có thể vì tôi muốn giữ riêng cho mình những gì ngọt ngào nhất về em, cũng có thể tôi sợ, sợ một điều gì đó mơ hồ chẳng thể gọi tên. Tôi gọi em là Thiên Sứ Vô Ưu, để mỗi khi nhớ về, tôi lại thầm cười, một nụ cười hồn nhiên híp mí...